

Mladost je norost.

Mrzli zimski dan, tudi ti si moj prijatelj iz mladostnih dni. Spominjaš me pa tudi na marsikatero uro otročje razposajenosti in lahkomišljenosti iz zlatih mladih dni.

Mrzel zimski dan! Z živozardelimi obrazi, vsak s svojim »ščinkavcem« na nosu, stopamo štirje vaški korenjaki navsezgodaj v šolo. Čemu le tako zgodaj? I, saj veste, kaj bi vam pravil! Doli pri jamah, kjer delajo v poletnem času opeko, je vse polno gladkega ledu. Sneg, ki ga je včeraj solnce malo ogrelo, je ponoči zmrznil in danes drži, da je veselje. Torej to je: eno izkušnjava dela vabljeni led, drugo pa trdi sneg.

Petrov Janez, najstarejši in zato tudi mož največjih izkušenj med vsemi, pa preмага vse izkušnjave.

»Fantje! Led je v senci, bo tudi popoldne še dober. Dopoldne idemo rajši na Dolgo brdo. Vsak naj vzame svoje sani s šeboj.«

Ta nasvet je ugajal vsem. Knjige v torbo, vrvico za sani pa v roko, roko pa v žep, pa kapo čez ušesa, pa jo ubere naša četa na Dolgo brdo. Kje pa naj gremo? Po poti? Eh — danes po poti, ko sneg tako lepo drži! Kar naravnost, kar čez drn in strn.

»Janez,« vpraša naenkrat Lončarjev Tone, »Janez, kje bomo pa šli čez vodo? Mostu ni tukaj nobenega.«

»Kje boš pa šel čez vodo? Čemu imaš pa noge! Ali ne znaš skakati?«

»Jaz že znam, ampak Šinkovčev Francelj ne bo skočil. Premajhen je.«

»O, bo že. Saj ni tako majhen ne. Teče pa še bolje kot ti.«

Majhna vodica nam res zastavi pot. Poleti je bila večidel suha, pozimi je je bilo pa vedno dovolj, in nikoli ni zamrznila popolnoma. Ljudje so rekli, da je pregorka.

Hitro pomečemo svojo robo na ono stran, potem pa poskačemo drug za drugim: Petrov Janez, jaz, Lončarjev Tone in nazadnje še Šinkovčev Francelj. Francelj je bil malo nesrečen. Poskočil je ravno na rob, noga mu je izpodrsnila, in Francelj je padel v vodo. Pozimi v vodo, pomislite! Hitro smo ga potegnili vun. Kam pa z njim? Domov ni bilo varno. Francelj je vedel, da imajo doma leskovega olja, s katerim se zdravijo mladostne norosti. Ali kaj, ko je pa vsako zdravilo tako grenko! Leskovo olje kar peče, tako je hudo. Torej rajši naprej na Dolgo brdo!

Joj, kako je bilo tam prijetno. Sani za sanmi so se uvrstile in urno drčale dol po klancu. Vmes pa glasni vzkliki mladih sankočev. Joj, to je bilo veselja! Ko privozimo v dno pa zopet nazaj in zopet po hribu dol in zopet in zopet... Celo Francelj je pozabil, da je bil padel v vodo. Kazal je na vse zmrzle hlačice in zatrijeval, da so se mu že posušile. In Francelj je res mislil, da so hlačice že suhe. Oh, oh — —

Ura je udarila. Poslušamo: ena, dve, tri. Tri četrti na osem! Urno spravimo v bližnjem grmovju vsak svoje sani in jo uberemo naprej v šolo. Ravno prav smo prišli.

Francelj je sedel nekaj časa ... kar se začno tajati njegove zmrzle hlačice in po šoli se razširi čuden duh. Voda priteče notergor do sprednjih klopi.

»Kaj pa je to?« vprašujejo gospod učitelj.

Kmalu najdejo vzrok. Francelj mora povedati, kako in kaj.

»Ti nesrečni otrok ti! Prehladiš se lahko in zboliš. Oh, ti paglavci!«

Pa so bili dober mož, naš gospod učitelj. Urno so napisali par besedi, dali pismo nemu učencu in mu ukazali, naj pelje Franceljna na njihov dom. —

Čez dober četrť ure je prišel Francelj zopet v šolo. Toda kakšen! V gosposkih, kratkih hlačah, kakršne je nosil učiteljev Feliks in drugi mestni otroci.

Kmetiški fant v gosposki obleki! Joj, kako je bil čuden! Pa kako neroden! Kar sram ga je bilo, nikamor si ni upal pogledati.

Vendar pa, moralo je biti! Francelj je hvaležen še danes gospodu učitelju za njegovo skrb in pa svojemu angelu varihu za njegovo varstvo. Kako lahko bi se bil takrat prehladil in šel pod grudo!

J. E. Bogomil.

Živali.

1. Ptíček — prosjak.

Čiv, čiv, čiv!
Kje je človek živ,
da bi dal mi kaj zobati!
V snegu ni več kaj pobrati.
Čiv, čiv, čiv!
Komaj, da sem živ!

Čiv, čiv, čiv!
Komaj sem še živ.
Hiše nimam, hrane nimam;
lačen sem, da komaj kimam.
Kdo je tega kriv?
Čiv, čiv, čiv!

Čiv, čiv, čiv!
Komaj da sem živ!
Zrnja, prosim, otročiči,
vi fantiči in deklīči!
Kar mi morete,
mi natresite!

Mraz je huda reč,
ni nikomur všeč.
Glad pa smrtno pesem poje,
in to muči me oboje.
Tak sem siromak —
ptíček — vaš prosjak!

Čiv, čiv, čiv!
Malo sem še živ.
Mraz pretresa mi koščice,
zmrzle imam že nožice.
Čiv, čiv, čiv.
Komaj da sem živ!

Čiv, čiv, čiv!
Dajte, da bom živ.
Slab sem, da že komaj zinem,
malo še, in — tu poginem.
Komaj, da sem živ.
Čiv, čiv, čiv!

Čiv, čiv, čiv!
Rad bi bil še živ!
Dajte, dajte, potresajte,
pa nikari ne čakajte!
Sicer me končá
silna lakota.

A. I. Mavški.